

Nejprve je tma, pak světlo. A pak barvy, tvary.

Všechno se hýbe, všechno je nové. Neumím to popsat, ale začíná mi docházet, že vidím.

Já vidím! Opravdu vidím. To je něco neuvěřitelného...

Zavřu očka a je tma. Otevřu je – a svět je zpátky.

Myslím, že to, co se hýbe přede mnou, je teta. Dívá se přímo na mě.

Je vysoká. A mám z ní dobrý pocit.

Vidím, jak se její dlouhé tlapky dotýkají mého kožíšku a hladí ho. Vedle tety je takový podobný, ale chlupatější tvor – to bude strejda. Oba nás pozoruje.

Zjišťuji, že se můžu dívat i okolo sebe – buď jenom pohnu očkami a nebo se mohu celý otočit a při tom se dívat, kam se mi zamane - to je zajímavé.

Moje máma měla pravdu, když říkala, že je to něco nádherného a nepopsatelného. Jak asi vypadá? Je také tak barevná a vysoká?

Jedno vím jistě – musí být krásná... snad ji brzy najdu.

Teta je hodná, pomáhá mi. Já opravdu vidím. Mám chuť se stále na něco okolo dívat a očka už nikdy ne zavřít...

Jenže se mi otevírá pusa dokořán a zívám...

